Талант військового

Давид Данилов-Абросімов

— Ви м'ясо! Для мене, ви всі просто м'ясо! — звертається до нас інструктор. Фахівець, пройшов АТО і Авдіївку. У нас він гість на час і знов на фронт.

— Слухайте уважно, допоможе вижити.

Гілки дерев у пом'ятому пікселі. Безпорадне літо співчуває людському горю, нервово латає хмаринками стару вишиванку неба. Початок великої війни. На розкиданих сухих дровах сидять солдати. Вони вірять у свій єдиний шанс і ловлять кожне слово.

— Поранення в живіт, безболісно. Мов харакірі. Радійте. Якщо так, то легко відбулися. Життя продовжується. Знайте: людина з нутра вонюча. Не крутімо носа! Від запаху нужника хтось падає в зомління?

Майте при собі звичайний пластиковий пакет. Міцний. Такий що для шопінгу. Однією рукою підтримуєте випалі кишки, другою рукою складаєте їх у пакет. Змочуєте водою. Змочуйте добре, бо хірург обріже пересохлу частку. Отримаєте зменшену версію організму.

Необов'язково навіть підв'язувати. Підтримуєте пакет і зможете йти. На побачення не раджу. До червоного хреста доберетесь.

Кажу вам, що ніхто не скаже. Всі бачили пам'ятки, як поранену ногу бинтують? Сидить воїн...

— Так. Ми знаємо, — хитають головою солдати.

— То дурні картинки! Підніметe черепок і вас доб'ють. Дивіться. Лежачи повертаєтеся набік. Хутко оглядаєте проблему. Миттєво накладаєте турнікет.

Увага сповільнила наше дихання з першої поради вчителя і мов тримала за плечі.

— Без паніки! Без сліз! Без істерики: "Ой. Ай. В мене влучили!" Крикуни швидко помирають. Немає часу на емоції. Сконцентруйтеся. Ріжте тканину. Шукайте розрив артерії. Почуєте місце витоку крові. Великим пальцем проштовхуєте глибоко у рану ось такий спеціальний тампон. Крізь розшматовані м'язи притискаєте до самої кістки. Треба міцно сплющити артерію, щоб заклеїти. Стискайте намертво. Задушить. Не встигнете — секунди і зійдете кров'ю. Холодний розум вас врятує...

Дитячий доктор так не консультує. Суттєво. Яскраво. Пройняло до кісного мозку. Оргазм. Солдати прорахували кожну мить уявляючи спасіння своїх вонючих, але улюблених нутрощів.

Ми вже зустрічались з волонтерами. Одна зовсім молода дівчинка, не знала і подиху війни, відтарабанила лекцію як першокласниця зазубрений віршик. Рижий шотландець, лютий велетенський дядька, зв'язаний наколками замість смиренної сорочки. З одним оком, що циклоп, воював десь у Іраку. Він віщав басом через перекладача. Дивився на нас із допитливістю, співчуттям, розумінням...

Минув усього тиждень. "Пафф!" — гучний тріск, постріл у мій затилок. Майже в притул. Готуйся і чекай, але смерть завжди неочікувана.

Нарочито, дуже неспішно, повільно обертаюсь. Бачу за кілька кроків іноземець з пістолетом. Оце крутий Марс. Нахаба вистрелив у мене холостим патроном.

У вільну зміну, витрачаю свій дорогоцінний час, придивляюсь до деталей вишкілу і своєю вдумливістю розлючую вишукані шеврони. Уявіть: крадеться театрознавець з заднього ряду і зблизька розстрілює беззахисного глядача.

Люди легко влучають виделкою й у своє око, а скільки рукожопих плутає іграшки зі справжніми кулями?

Закипіло. Кип'яток по нервах. Зробити з довготелесого козла чучело?! Без зброї. На такий відстані. Можу в одну секунду. Стрибок з прямим ударом — і тричі кулаки з розгону вцілять нижче рогів.

Але. Але, але. Скарга гарантована. Наручники. Міжнародний скандал. Ворог інший. Побережу сили.

На початку літа я був жвавим і міг рухатись кроком спортсмена, але після Різдва поволочу ноги. Хто наперед про себе знає. Від бронежилета залишу собі "майку", без важких пластин. Носіння зброї без розкладу, недосип — некращий режим.

Ще один недоторканний божок війни іде по сцені лісу з мегафоном на шиї, кидає в українців навчальні гранати. "Бах! Бах!"

— Треба кричати як жінки у пологах! Голосніше! Кричіть коли вас поранено, — сини самого Марса вчать нас акторській майстерності. — Кричіть-но, щоб злітало листя з дерев! Вас не почують: не дочекаєтесь на спасіння. Кричіть на всі легені!

Супер. Звикли що про богів піклуються гінекологи з носилками? Так не працює медичний сервіс у цій війні.

Найцінніший досвід — здобуток рівноправного союзу. Промах — дитинство метких. Українській професіонал був найкращим: маститий, жорсткий, методичний. Самобутність вчить тріумфу. Він неперевершений. Саможертовний рятівник життів солдат. Охоронець воїнів дійсно мав знання і талант військового медика, викладача.

****